

N.F.S. Grundtvig “Kiækheds Erindring, Willemoes”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.3, oktober 2013

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1810 (SJ: 144)

B *Anden udgave*, 1815 (SJ: 251)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 1

US *Udvalgte Skrifter* 1

VU *Værker i Udvalg* 7

Teksten er etableret af Vibeke A. Pedersen og Holger Berg

Punktkommentarer er skrevet af Vibeke A. Pedersen, redigeret af Else Riisager

Indledning er skrevet af Holger Berg, redigeret af Klaus Nielsen og Else Riisager

Tekstredegørelse er skrevet af Holger Berg, redigeret af Klaus Nielsen

Tilsyn ved punktkommentarer Klaus Nielsen

Tilsyn ved indledning dr.phil. Flemming Lundgreen-Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:166 |US:764 |VU:110 |PS:259

Kiækheds Erindring,

Willemoes.

|A:167

Strængen vil jeg røre,
Taarer skal i Øiet staae,
Naar min Sang I høre;
|PS:260Om saa bold en Ungersvend,
Alle fagre Pigers Ven,
Sørgelig jeg siunger.

2 **|A:168** Vaaren er nu kommet nær,
Dagene sig længe,
Vaaren har I Piger kiær,
Blomster groe i Enge;
Dog I skal i sene Aar
Mindes, at I saae en Vaar
Med bedrøvet Øie.

3 **|US:765**Ak! thi før sig op af Jord
Blomsten kunde trænge,
Falmede en Blomst i Nord,
Som skal mindes længe;
Willemoes var Blomstens Navn,
Og ei glemmes tunge Savn
Midt i Blomsterflokken.

4 Han var Dreng, men stod som Mand,
Medens I var spæde,
Staae og slaae for Fædreland
Var den Unges Glæde.
Strømmen gaaer mod Kiøbenhavn,
Kongedyb er Strømmens Navn,
Der blev Helten viet.

5 **|VU:111**Drengen voxte op til Mand,
Barnlig dog i Sinde
Maatte han paa Sø og Land
Alle Hierter vinde:
Sømænd bare ham paa Haand,
Og den fagre Liljevaand
Gav ham sin at kysse.

6 **|A:169|PS:261**Gierne han paa Haand og Mund
Hende kysse vilde,
Lod sig og en liden Stund
Vel i Snarer hilde;
Men han var og blev en Mand,
Kiæk han drog til fremmed Land
Manddoms Værk at øve.

- 7 Sælsomt i hans Aand det lød:
Hører du, det dønner!
Dannemark er stædt i Nød,
Kalder sine Sønner.
Og som gamle Danmarks Søn
Fløi han mod det hule Døn
Fædreland at værge.
- 8 |US:766|Ak! den Giæve kom, og saae
Fædrelandet bløde,
Hvor de stolte Snekker laae,
Var saa tomt og øde;
Disse Snekker var hans Hjem,
Han opvoxed mellem dem,
Stred i deres Skygge.
- 9 Dertil var fra Hedenold
Hid til sidste Dage
Disse Snekker Danmarks Vold,
Vold foruden Mage;
Sorg og Harm i Heltens Sind
Maatte da vel gange ind,
Følge Ham til Graven.
- 10 |A:170|VU:112|PS:262 Vinter leed og Isen brast,
Over brede Vande,
Kristjan med sin høie Mast
Lod fra Norrig stande ,
Helten stod saa rørt i Sind,
Store Taarer faldt paa Kind,
Der han Snekken skued.
- 11 Kiære Snekke, hilset vær!
Saa tog han til Orde,
Sømmelig er vist din Færd
Med de høie Borde;
Ak! men det er Hiertesorg,
At kun af den stolte Borg
Staaer et enligt Kammer.
- 12 Høie Magter, I som slog
Dannemark med Jammer,
Lad mig til min Afgang dog
Boe i dette Kammer!
Men skal ogsaa det forgaae,

Lad mig først da Bane faae
Paa dets røde Tilje!

- 13 Snekken seiled under Ø,
Kiæmper var omborde,
Vikinger laae trindt paa Sø,
Dog den seile torde.
|US:767|Vikinger sig flokked brat,
Leired sig i dunkle Nat
Om den prude Snekke.
- 14 |A:171|PS:263|Hist i Nord gaaer Odden ud
Mellem høie Bølger,
Der blev Døn af stærke Skud,
Kristjan ei sig dølger;
Men som gamle Kristian
Staaer han fast paa danske Strand,
Skiøndt hans Blod udrinder.
- 15 |VU:113|Bretlands Viking, har du Mod
Til med mig at sande,
At du maatte give Bod
Til de danske Vande,
Bod til gamle Dannebrog,
Som du nys uheiset tog
Med saa ringe Møie?
- 16 Snart ei saaes meer dit Flag,
Om for dine Skibe,
Hvad du gav for Kristjans Vrag,
Prisen skulde blive;
Ringe blev paa Hav din Roes,
Om du fandt en Willemoes,
Paa hvert Skib du boded.
- 17 Willemoes! du maatte gaae
Andet Hiem at finde,
Taarer i vort Øie staae,
Men de tør ei rinde;
Ak! thi vilde vi, at du
Skulde vanke her endnu,
Kristjan overleve?
- 18 |A:172|PS:264|Herren var det, som til sig
Kaldte Livets Flammer,

Ved hans Tempel til dit Liig
Lave vi et Kammer,
|US:768Over dine Kiæmpebeen
Reise vi en Bautasteen,
Give Stenen Mæle.

19 Hører det, I Piger smaa!
I maae ikke græde,
Men naar over Eng I gaae
Mellem Vaarens Spæde;
Binder da af dem en Krands
Parrer Blomsterne med Sands
Til den Faldnes Ære!

20 |VU:114Hvis det rørte Hiertes Sang
Hiertet røre kunde,
Siunger den da mangengang
I de stille Lunde;
Siunger den ved bredden Strand
Naar hen over hvide Sand
Voven sagte triller!

N.F.S. Grundtvig.
